

[Christophersen.]

gering ville have været i den samme situation.

Så kunne man naturligvis have valgt en anden form for økonomisk politik, hvor man ikke mente, at det var nødvendigt at gribe ind over for omkostningsudviklingen. Det synspunkt har jo også været fremført fra denne talerstol i dag, senest af hr. Glistrup, at man slet ikke behøvede at beskæftige sig med virkningerne af de 3 dyrtidsportioner, der kommer i marts, og de 3-4, der kommer til september, men at man alene kunne have løst problemerne ad den — undskyld, jeg siger det, hr. Glistrup — traditionelle vej, nemlig den finanspolitiske strammings vej. Jeg skal senere vende tilbage til dette, men jeg vil blot sige, at det altså ikke var regeringens eller venstres opfattelse. Vi lagde afgørende vægt på, at det, man nåede frem til, var en kombination af en omkostningsdæmpende politik og en økonomisk stramning.

Så har et par af ordførerne, både hr. Schlüter og hr. Dahlgaard, gjort det synspunkt gældende, at det forlig, man nåede frem til, var et forlig, hvormed forligspartierne ligesom afskar andre partier fra at deltage. Jeg tror, man ganske har misforstået karakteren af det forlig, der blev indgået mellem venstre og socialdemokratiet. Det er ikke et forlig i dette ords sædvanlige christiansborgske forstand, for den normale form for politiske forlig er naturligvis forlig mellem partier, som derefter udgør et flertal. Det, socialdemokratiet og venstre nåede frem til, var en aftale mellem 2 partier, som ikke tilsammen havde et flertal; det var en aftale om et forhandlingsoplæg, de derefter ville lægge frem, og så var det naturligvis op til de øvrige partier i folketingsudvalget og i folketinget at afgøre, i hvilken udstrækning de ønskede at deltage i seriøse drøftelser om dette oplæg. Det viste sig altså, som forhandlingerne skred frem, at der var 2 andre partier, som ønskede at deltage i disse forhandlinger, nemlig centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti, mens de øvrige partier af forskellige grunde, som der jo er utømmende argumenteret for her i dag, ikke mente, at de kunne være med. Det kan man naturligvis beklage, men jeg mener, at det forløb, som forhandlingerne har fået, også i den sidste fase, har vist, at naturligvis var

partierne i folketinget sådan stillet, at de både med venstre og socialdemokratiet kunne optage forhandlinger om ændringer i dette oplæg.

Så var hr. Schlüter og hr. Dahlgaard inde på, at nu havde regeringen, nu havde venstre i realiteten kapituleret, der var ikke meget igen af venstres politik. Hr. Dahlgaard formulerede det på en måde, som jeg endnu ikke rigtig ved, hvordan jeg skal opfatte, men det gik nærmest på, at venstre var dygtig til at administrere det, der var andre partiers politiske linje. Det er naturligvis en kompliment, også fra en radikal ordførers side, men jeg ved altså ikke helt, om det skulle opfattes som en kompliment.

Men er det synspunkt nu overhovedet rigtigt, at der ikke blev virkeliggjort noget, som lå i regeringens oprindelige oplæg? Det må jeg bestemt bestride skulle være rigtigt. Det, som har været afgørende for regeringen fra starten, var at få gennemført en økonomisk politik, som for det første tog sigte på at få dæmpet omkostningsudviklingen, og dér vil måske både hr. Dahlgaard og hr. Schlüter erindre, at under valgkampen var venstre faktisk det eneste parti, der var optaget af dette problem. Det er først efter valget, det er først efter regeringsdannelsen, at andre partier her i salen har erkendt, at der rent faktisk lå et problem, som var så stort, at man måtte gøre noget ved det, og jeg synes, det er en ganske væsentlig erkendelse, som regeringen hermed har fået udbredt til andre partier.

Nu er der altså pludselig et flertal i folketingssalen, som erkender, at det, som venstre stod alene med, synspunktet om, at omkostningsudviklingen ikke blot kunne få lov til at rulle af sted med alle de konsekvenser, det ville trække med sig, er rigtigt. Det synes jeg er væsentligt. Vel, så kan man drøfte, hvilken teknik der skal anvendes, og dér ved alle jo, at regeringen havde et andet forslag, en anden teknisk løsning end den, som nu er lagt frem, men det ændrer dog ikke ved, at den afgørende politiske målsætning nu realiseres.

På tilsvarende måde vil jeg nævne besparelserne. De ønsker, vi havde om besparelser, ved man, lå på 2,9 mia kr., og det var naturligvis et ambitiøst mål. Jeg vil sige, at det var et mål, som lå betydelig højere end det, der nogen sinde er blevet realiseret i